

הנחיה מס' 9.9 - מדיניות הענישה בעבירות אלימות שבוצעו נגד עיתונאים	הנחיות פרקליט המדינה
עדכון אחרון: ב אלול תשע"ט, 2 ספטמבר 2019	12 נובמבר 1990; 2 ינואר 1994; 1 ינואר 2003

9.9 מדיניות הענישה בעבירות אלימות שבוצעו נגד עיתונאים

1. אירע לא אחת שעיתונאים הותקפו באלימות בעת מילוי תפקידם ובקשר למילוי תפקידם. זאת, בעיקר בעת סיקור של הפגנות וכינוסים פומביים שונים.
2. בהתחשב בתפקידה החשוב של התקשורת והעיתונות בחברה הדמוקרטית, ובהתחשב בצורך לשמור על זכותם ועל יכולתם של עיתונאים לדווח על כל התרחשויות באורח חופשי ולהביע דעותיהם ללא כל חשש, יש מקום לבקש מבתי המשפט בנסיבות המתאימות להחמיר בעונשיהם של תוקפי עיתונאים שהותקפו בקשר למילוי תפקידם.
3. במקרים מתאימים, שבהם הותקף עיתונאי שנתן שירות לציבור מטעם גוף תקשורת שניתן לראותו כמספק שירות לציבור, יש לשקול את העמדתו לדין של החשוד בעבירה לפי סעיף 382א לחוק העונשין¹, המטיל בנסיבות מחמירות מסוימות עונש של עד חמש שנות מאסר:

(א) "התוקף עובד הציבור או מי שממלא חובה או תפקיד המוטלים עליו על פי דין או מי שנותן שירות לציבור מטעם גוף המספק שירות לציבור, והתקיפה קשורה למילוי חובתו או תפקידו של התוקף, דינו – מאסר שלוש שנים.

(ב) העובר עבירה לפי סעיף קטן (א), ונתקימה בו אחת מאלה, דינו – מאסר חמש שנים:

(1) התכוון להכשיל את הנתקף בתפקידו או למנוע או להפריע אותו מלמלאו;

(2) היה מזוין בנשק חם או קר;

(3) התקיפה הייתה בצוותא של יותר משני אנשים."

4. ככלל, ניתן לראות עיתונאי העובד עבור גוף תקשורת מרכזי, כגון ערוצי טלוויזיה ודיגיטל מרכזיים, עיתונים מודפסים וכו' כ"מי שנותן שירות לציבור מטעם גוף המספק שירות לציבור". לגבי גופי תקשורת אחרים – יש לבחון כל מקרה לפי נסיבותיו.

¹ חוק העונשין, התשל"ז-1977, ס"ח 226.